

Въ Преславъ видѣхъ какъ завързаха брата Михаилъ за опашкитѣ на четири коня. Отначало почнаха полека да имъ подвикватъ, следъ това изведнѣжъ силно ги шибнаха съ камшикъ и четиритѣ жребци се впуснаха на четири посоки . . .

Добромиръ въздъхна дълбоко и закри лице съ ржце.

— Да не съмъ живъ да видя втори пътъ подобно нѣщо . . . Останаха само главата и трупа на нещастника. И той още виждаше и говорѣше . . .

Всички слушаха изтрѣпнали. Побледнѣли. Спогледаха се. Кого ли отъ тѣхъ щѣше да постигне сжщата участъ?

— А като идѣхъ насамъ — продължи Добромиръ — видѣхъ извънъ града, на около десетъ стадия пътъ, двадесетъ души увиснали на вѣжето, единъ до другъ, наредени върху грамадна греда, подпрѣна съ камъни и тухли.

— И у насъ е сжщото — каза единъ албигоецъ, който знаеше езика на бугритѣ — О! Може би по-страшно . . . Живи заровени, набучени на колове . . . Само въ Безие, въ църквата Света Магдалина северняцитѣ изклаха седемъ хиляди руши: жени, мъже, старци, деца . . . Ала най-ужасното бѣше, че кръвожаднитѣ звѣрове убиваха наредъ, и свои и чужди, безъ разлика дали сж католици или албигойци . . . Когато людетѣ на Симонъ дьо Монфоръ попитали по какво ще различаватъ католицитѣ отъ еретицитѣ, единъ отъ абатитѣ имъ казалъ: Карайте наредъ. Богъ ще познае кои сж били негови . . .

Богомитѣ зашѣпнаха развълнувани. Измиха ржцетѣ си. Насѣдаха гжсто единъ до други предъ дългата маса, послана съ свѣтла покривка. Почнаха да посѣгатъ къмъ яденето чакъ когато дѣдецьтъ каза два пъти „Отче нашъ“, разчупи хлѣба и подаде всѣкому по къшей. Храната бѣ скромна и оскѣдна: млѣко, риба, плодове. Оттатъкъ, при мъртвия останаха да вардятъ нѣколко жени.

Разговоритѣ бѣха сподавени и кратки. Повече говорѣше Добромиръ. Разпитваха го за пропадането на заговора въ Търновъ, за предателството на коместибуляръ Сергей, за бѣгството на съзаклятницитѣ, за яростта на Борила. Други се опмакваха отъ произволитѣ на необуз-